

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

ΕΤΟΣ Β'.

12 ΙΟΥΝΙΟΥ 1882.

ΤΕΥΧΟΣ ΚΑ'.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ

III

Ὁ Σάββας Τριανταφυλλίδης περατώσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Νικολάφ Λογάδῃ ἀνέλαβε τὴν σχολαρχίαν τοῦ Φροντιστηρίου κατὰ τὸ 1816 καὶ ἔκτοτε ἤρξατο νέα ἐποχὴ διὰ τὸ ἡμέτερον Φροντιστήριον καὶ ὁ πρὸς τὰ γράμματα ζήλος κοί ὁ πρὸς τὴν παιδείαν ἔρωσ τῶν κατοίκων ἔλαβον γενικώτερον χαρακτήρα. Ἐδίδαξε δὲ ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ ἐπὶ ἐξαετίαν μέχρι τοῦ ἔτους 1823, ὅτε προσβληθεὶς ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἀπεβίωσε καὶ διεδέχθη αὐτὸν ἐν τῇ σχολαρχίᾳ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Θεόδωρος Ξενοφῶν διδάξας μέχρι τοῦ 1829, θύμα δὲ γενόμενος καὶ οὗτος τῆς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐπικρατούσης λοιμικῆς νόσου. Καὶ τοῦτον ἀποθανόντα διεδέχθη ἕτερος τοῦ Σάββα μαθητῆς, ὁ Ἰσοκράτης Παπαδόπουλος, ἐκ Κρῶμνης, διδάξας καὶ πρότερον ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ ὑπὸ τὸν Ξενοφῶντα· μετ' αὐτὸν δὲ παρατηθέντα ἀπὸ

τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος μετὰ βραχεῖαν διακοπὴν ἐδίδαξε Βασίλειός τις Κοντόπουλος, μαθητὴς οὗτος τοῦ Ξενοφῶντος, καὶ μετὰ τοῦτον Πτολεμαῖος τις ἱερεὺς, ἐκ Χαλδίας, μαθητὴς τοῦ Τριανταφυλλίδου· ἀποθανόντος δὲ καὶ τούτου πάλιν Βασίλειος Κοντόπουλος, μετ' αὐτὸν δὲ Διονύσιος ἱερομόναχος ἐκ Καισαρείας, ἔπειτα Μιχαὴλ Οἰκονομίδης ἐκ Κερασσῶντος, καὶ μετὰ τοῦτον Ἀντώνιος Καμβούρογλης ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως ἐπὶ δωδεκαετίαν διδάξας ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ καὶ πολλοὺς ἀναδείξας μαθητάς, ἐν οἷς καὶ τὸν Περικλῆ Τριανταφυλλίδην· μετὰ δὲ τοῦτον ἐδίδαξε Περικλῆς Τριανταφυλλίδης πρὶν ἢ χάριν εὐρυτέρας σπουδῆς μεταβῆ εἰς Ἀθήνας. Τὸ δὲ ἔτος 1844 ἐπανακάμφας ἐξ Ἀθηνῶν ὁ πρὸ τετραετίας ὑπὸ τῆς κοινότητος ἀποσταλεὶς χάριν ἀνωτέρας παιδείας Κωνσταντῖνος Ξανθόπουλος ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Φροντιστηρίου μεταβαλὼν τάξιν καὶ μέθοδον ἐπὶ τὸ νεώτερον, (*) διδάξας δὲ μέχρι τοῦ 1848. Εἶτα πάλιν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν ἐν Ἀθήναις τῶν σπουδῶν αὐτοῦ Περικλῆς Τριανταφυλλίδης καὶ μετὰ τοῦ-

(*) Ποντ. Περικλ. Τριανταφυλλίδου.

τον Ευστάθιος Κλειόβουλος ἀποσταλείς παρὰ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Φροντιστηρίου ἕνεκα τῆς ἀνωμάλου καταστάσεως τῶν τότε κοινοτικῶν πραγμάτων· εἶτα Γεώργιος Κ. Παπαδόπουλος σχολαρχήσας τὴν πρώτην ἑξαμηνίαν τοῦ ἔτους 1855—56 καὶ μετὰ τοῦτον Ἡλίας Κωνσταντινίδης ἀναλαβὼν τὴν διεύθυνσιν τοῦ Φροντιστηρίου τὴν δευτέραν ἑξαμηνίαν τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ σχολαρχήσας μέχρι τοῦ ἔτους 1858· μετὰ τοῦτον ἀναφέρεται σχολάρχης Ἄ. Χουρμουζιάδης σχολαρχήσας ἐπὶ ἓν ἔτος, κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1858—59· εἶτα πάλιν Περικλῆς Τριανταφυλλίδης ἀναλαβὼν τὴν διεύθυνσιν ἀπὸ τοῦ 1859 καὶ σχολαρχήσας μέχρι τοῦ 1862—63, ὅτε ἀναλαμβάνει αὐτὸς τὴν διεύθυνσιν ὁ Γεώργιος Κ. Παπαδόπουλος σχολαρχήσας ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην μέχρι τοῦ 1873—74, ὅτε ἀναφαίνεται σχολάρχῃ Παναγῆς Τούλης ἀπὸ τῆς Βασιλικῆς ἑξαμηνίας τοῦ αὐτοῦ ἔτους, κατὰ τὴν πρώτην ἑξαμηνίαν ἀναπληρωμένου ὑπὸ τοῦ τέως σχολάρχου Γεωργίου Κ. Παπαδοπούλου, σχολαρχήσας μέχρι τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1875—76· καὶ εἶτα Βράνος Βοζάνης σχολαρχήσας ἐπὶ ἓν ἔτος 1876—77 καὶ μετὰ τοῦτον Θεόδωρος Χ' Εὐθυμ. Γραμματικόπουλος σχολαρχήσας κατὰ τὸ ἔτος 1877—78 καὶ μετὰ τοῦτον Γεώργιος Χ. Βύθουβουλος κατὰ τὸ ἔτος 1878—79, εἶτα Πέτρος Κυριατζίδης ἐπὶ ἓν ἔτος σχολαρχήσας

κατὰ τὸ 1879—80 καὶ μετὰ τοῦτον ὁ νῦν διευθυντὴς Ι. Κ. Βεργάδης ἀπὸ τοῦ 1880 σχολαρχῶν. Οὗτοι εἶναι οἱ κατὰ καιρὸν σχολαρχήσαντες ἐν τῷ ἡμετέρῳ Φροντιστηρίῳ· ὡς βλέπει προφανῶς ὁ ἀναγνώστης ἡ ἱστορία τοῦ Φροντιστηρίου δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τρεῖς μακρὰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον περιόδους· ἡ πρώτη περίοδος ἄρχεται ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ Σεβαστοῦ Κυμινήτου ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1683· μέχρι τοῦ ἔτους 1778, περίοδος ἐτῶν 95· ἡ περίοδος αὕτη εἶναι ἡ σκοτεινότερα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Φροντιστηρίου. Τραπεζοῦντος, εἰ καὶ οὐκ ὀλίγοι ἄνδρες λόγιοι ἀναδεικνύονται κατὰ τὴν περίοδον ταύτην· ἡ δευτέρα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1778, ὅτε ὁ Ἡλίας Κανδύλης ἐνσταλμένος παρὰ τῶν οἰκογενειῶν τῶν Ὑψηλάντων καὶ Μουρουζῶν ἐγκαθιδρύει τὸ Φροντιστήριον, ὅπερ λειτουργεῖ μετὰ πινῶν διακοπῶν ὀψωσοῦν τακτικῶς μέχρι τοῦ 1817 ὅποτε γίνεται νέα ἀναρρύθμισις ἀναλαμβάνοντος τὴν σχολαρχίαν τοῦ Φροντιστηρίου τοῦ Σάββα Τριανταφυλλίδου καὶ τοῦ πρὸς τὰ γράμματα πόθου τῶν κατοίκων λαβόντος γενικώτερον χαρακτῆρα καὶ ἡ διδασκαλία γίνεται ἔκτοτε τακτικώτερα· ἡ κατάστασις αὕτη ἐξακολουθεῖ μέχρι τοῦ ἔτους 1844, ὅποτε ἄρχεται ἡ τετάρτη καὶ τελευταία περίοδος καὶ τὸ Φροντιστήριον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κατὰ διαδοχὴν Σχολαρχῶν λειτουργεῖ ἀπροσκόπτως μεταδίδων τὰ

φῶτα καὶ τὴν παιδείαν εἰς τε τὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν περίοικον χώραν.

A. I.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΝΗΜΑΤΑ.

(συνέχ. ἴδε προηγ. φύλλον.)

—οοο—

B'.

*Εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Μεγάλου Καρόλου
εἰς Ακουστρονον 1804.*

— Ὁ Μέγας Κάρολος θὰ ἀφήσῃ ἐν τὸς ὀλίγου τὴν κατοικίαν ταύτην τὴν τόσον ἀναξίαν τῆς φήμης του, εἶπε τότε ὁ Ναπολέων πρὸς τὸν ἐφημέριον. Θὰ τῷ ἀνεγείρω μαυσωλεῖον, τὸ ὅποιον διὰ τῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς του θὰ δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς ἰδέαν τοῦ μεγαλείου τοῦ μονάρχου ἐκείνου.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ ἱερεὺς ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος ὁ Β'. ἐξέφρασε λέγεται, κατὰ τὴν εἰς τὸ μνημεῖον τοῦτο ἐπίσκεψίν του τὴν αὐτὴν ἐπιθυμίαν, καὶ ἐν τούτοις μένει αὐτὸ εἰσέτι εἰς τὴν θέσιν του.

— Ὁ Κάρολος Β' δὲν ἦτον Γάλλος,

ἀπήντησεν ἐντόνω· ὁ Ναπολέων, καὶ τιμῶν τὴν μνήμην τοῦ Μεγάλου Καρόλου ὑπήκουσε πολὺ μᾶλλον εἰς τὴν ἰδίαν ὑπερηφάνειαν ἢ εἰς τὸ καθήκον· διότι εἶπετε μοι, αἰδεσιμώτατε, ποία σχέσις μεταξὺ τοῦ νικητοῦ τῶν Σαξόνων, τῶν Ἀγγλων, τῶν Ἰσπανῶν καὶ τῶν Λομβαρδῶν, καὶ τοῦ δειλοῦ μονάρχου, ὅστις δὲν ὠφελήθη οὐδὲ ἀπὸ τὰς νίκαις του οὐδὲ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν του, ὅπως ἄρξῃ τῆς Εὐρώπης; Ὁ ἐρημίτης τοῦ Ἁγίου Ἰουστου, ὁ ἄνθρωπος ὁ μόνον ἔχων προσωπικὴν ἀξίαν τὴν ἀνικανότητα τῶν ἄλλων μοναρχῶν, ἦτο ἴσως καλῶς διπλωμάτης, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀξίως νὰ ἐκτιμῆσῃ τὸν Μέγαν Κάρολον· ἄλλως ἀρκούντως ἔδειξε τὸ ψευδὲς τοῦ μεγαλείου του κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ἐλθὼν νὰ κατοικήσῃ μεταξὺ μοναχῶν.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ ἐφημέριος, καὶ ὁ Καζιμίρος, βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, ἀπεσύρθη εἰς Παρισίους εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, καὶ ἐγένετο μάλιστα καὶ ἱερεὺς αὐτῆς· ὁ ἡγεμὼν ὅμως ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἄμοιρος οὐδὲ μεγαλείου οὐδὲ πολιτικῆς ἱκανότητος.

— Συμφωνῶ, ἀπήντησεν ὁ Ναπολέων, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν πρέπει ν' ἀποθνήσκη παρὰ εἰς τὸν θρόνον του ἢ εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

— Οἱμοὶ! ἀπήντησε στενάζων ὁ ἐφημέριος, ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι πάντοτε ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξῃ τὸ τέλος του· μονάρχης ἢ ἰδιώτης ὑπόκειται εἰς τὴν θέαν

βούλησιν, καὶ εὐτυχῆς ὁ δυνάμενος ὁ-
ταν θέτῃ τὸν πόδα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ τά-
φου νὰ εἶπῃ « ἔπραξα ὅ,τι ὤφειλον νὰ
πράξω. »

Αἱ λέξεις αὗται προφερθεῖσαι μετ' εὐ-
αγγελικῆς γαλήνης, ἐφάνησαν καταστή-
σασαι σκεπτικὸν τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις
προσβλέψας μετ' ἀγαθότητος τὸν ἐφημέ-
ριον ἀπήντησε·

— Ἔχετε δίκαιον, αἰδεσιμώτατε, ἀλ-
λ' ἐπιμένω εἰς ὅ,τι εἶπον περὶ τοῦ μνη-
μείου τοῦ μεγάλου Καρόλου. Ἐλπίζω τῇ
βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου νὰ γίνω ἀρκετὰ ἰ-
σχυρὸς· διὰ νὰ ἀποδώσω ἀργὰ μὲν, ἀλλὰ
μεγαλοπρεπῶς τὸ ὀφειλόμενον τρόπαιον
εἰς τὸν μεγαλειότερον βασιλέα τοῦ ἔθνους
μας.

— Γεννήτω τὸ θέλημά σου, Μεγαλει-
ότατε, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς ποιῶν τὸ ση-
μεῖον τοῦ σταυροῦ· εὐχομαι ἐκ καρδίας,
ὥστε ἡ Υ. Μ. ἥτις ἀπέκτησεν ἤδη τὴν
εἰς τὰ ὄπλα δόξαν τοῦ μεγάλου Καρό-
λου, νὰ ἀπολαύσῃ ὅσον καὶ αὐτὸς τῶν
εὐλογιῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῆς ἀφθάρ-
του εὐτυχίας, ἣν φέρουσιν αἱ μεγάλαι
πράξεις, αἱ γινόμεναι χάριν τῆς δικαιο-
σύνης καὶ τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας.

Οὕτω συνομιλοῦντες ἀνήλθον πάλιν
τὴν σκολιὰν κλίμακα τοῦ νεκρικοῦ ὑπο-
γείου· ὅτε δ' ἐπρόκειτο ν' ἀποχωρήσῃ
ὁ Ναπολέων, ἀποταθείς πρὸς τὸν ἐφη-
μέριον, ὃν εἶχεν ἐκτιμήσει· εἰς τὰς ὀλί-
γας ἐκείνας στιγμάς·

— [Χαίρετε, Πανιερώτατε δέσποτα,
τῷ εἶπεν, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπανίδωμεν ἀλ-
λήλους.

— Μεγαλειότατε, δὲν εἶμαι παρὰ
ἀπλοῦς ἐφημέριος τῆς ἐνορίας τῆς ὑ-
παγομένης εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην καὶ
δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἦμαι δεσπότης.

— Ἐξεύρω τί λέγω, Πανιερώτατε,
ἀπήντησεν ὁ Ναπολέων, ἐπαναλαβὼν τὴν
λέξιν.

Ὀλίγον δ' ἀφοῦ ὁ Ναπολέων ἀπῆλθε
τοῦ Ἀκουῖσγράνου, ὁ πτωχὸς ἐφημέριος
ἐξεπλάγη σφόδρα, λαβὼν τὴν ἐπισκοπι-
κὴν καθέδραν τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης,
χηρεύσασαν πρὸ μικροῦ ἔνεκα τοῦ θανά-
του τοῦ ἀρχιερέως Ἀντωνίου Βερδελέτου.
Ὅτε δὲ μετὰ τινα καιρὸν ὁ νέος ἐπίσκο-
πος μετέβη εἰς Παρισίους, ὅπως εὐχαρι-
στήσῃ τὸν αὐτοκράτορα καὶ ὀρκισθῇ ἐ-
νώπιον αὐτοῦ, ὁ Ναπολέων τὸν παρουσία-
σε τῇ Ἰωσηφίνη λέγων·

— Ἴδου εἰς καλὸς ἐκκλησιαστικὸς, ὅσ-
τις μ' εὐχαρίστησε σφόδρα κατὰ τὴν
εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ μεγάλου Καρόλου
ἐπίσκεψίν μου. Τὸν προεχέρισσα ἐπίσκο-
πον, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ χρηματίσῃ ἐν
τῶν στηριγμάτων τῆς ἐκκλησίας. Ἐξακο-
λουθησατε, Πανιερώτατε, νὰ προσεύχη-
σθε ἐπὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου σας, καὶ
καὶ ἀποτεínaτε τὰς εὐχὰς σας συνεχῶς
εἰς τὸν μέγαν Κάρολον, ὅστις ὑπῆρξεν
εἰς ἡμᾶς ἀμφοτέρους καλῶν αἰτίος.

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς Ἀκουῖσγρα-
νον.

Ἐξελθὼν τοῦ ὑπογείου ὁ Ναπολέων
εὔρε συνθηροισμένον καὶ περιμένοντα
ἐντὸς τοῦ νάρθηκος ἅπαντα τὸν δημοτι-
κὸν σύλλογον, οὗ ὁ πρόεδρος τῷ προέ-
τεινε νὰ ἴδῃ τὸν θησαυρὸν τῆς μητρο-
πόλεως, ὅπερ ἐδέχθη ὁ αὐτοκράτωρ. Τό-
τε ὁ δημοτικὸς Σύλλογος τὸν ὠδήγησεν
ἐν παρατάξει ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἐκεῖ
τῷ ἐδειξαν τὰ καλούμενα *Μεγάλα ἄγια
λεῖψανα*, ἐκεῖνα ἃ ἐστειλεν ἡ αὐτοκρά-
τειρα Εἰρήνη δῶρον πρὸς τὸν μέγαν Κά-
ρολον. Ἦσαν δὲ τὰ λείψανα ταῦτα ἐνα-
ποτεθειμένα εἰς σιδηροῦν κιβώτιον, ἐνφ-
κοδομημένον ἐντὸς τοῦ τοίχου, καὶ μὴ ἀ-
νοιγόμενον εἰ μὴ ἄπαξ ἐντὸς ἐπτὰ ἐτῶν,
ὅπως δειχθῶσι τὰ ἐν αὐτῷ ἱερά λείψανα
εἰς τὸ πλῆθος. Ἄμα δὲ ὡς τὰ ἐπανε-
θετον εἰς τὸ κιβώτιον ἐκτιζον τὴν θύραν,
ἥτις ἔμενον ἀγνωστος δι' ἕτερα ἐπτὰ ἔ-
τη. Ἄλλὰ τὴν φορὰν ταύτην εἰ καὶ δὲν
εἶχον παρέλθει οἱ ἐπτὰ ἔνιαυτοί, ἡ θύρα
ἐκρημίσθη ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, καὶ ἀφῆ-
κε γυμνοὺς τοὺς θησαυροὺς, οὓς ἐνέκλειε.
Σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπέσυρε πρὸ πάντων τὴν
προσοχὴν τοῦ μονάρχου μικρὸν ἀργυροῦν
κιβώτιον· ἡ δὲ περιέργειά του τότε ἐδιπλα-
σιάσθη, ὅτε ὁ πρόεδρος, ὅστις τῷ ἐπεδεί-
κνυε πάντα τὰ ἀντικείμενα, τῷ εἶπεν
ὅτι αἱ ἀρχαιόταται παραδόσεις ὑπέσχον-
το μεγάλας εὐτυχίας εἰς τὸν δυνηθησό-
μενον ν' ἀνοίξῃ τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο, καὶ
ὅτι οὐδεὶς, οὔτε αὐτὸς ὁ Ε'. Κάρολος
κατὰ τὴν εἰς Ἀκουῖσγρανον ἐπίσκεψίν του
δὲν τό εἶχε κατορθώσει. Ὁ Ναπολέων

ἔλαβε τότε τὸ κιβώτιον, ὅπερ ἠνεώχθη
σχεδὸν ἀμέσως, ὡς ἐκ θαύματος· καὶ ἔ-
ξωθεν μὲν οὐδὲν ἴχνος κλείθρου ἐφαίνε-
το· ἴσως δὲ μυστικόν τι ἐλατῆριον ἐπιέ-
σθη ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος. Ὅπως
δήποτε ἡ περίστασις αὕτη τὸν ἐξέπληξε
σφόδρα, καὶ ἐμεδίασε μὲν ἡρέμα, ἀλ-
λ' οὔτε λέξιν πρόεφερε, διὰ νὰ δείξῃ
βεβαίως ὅτι οὐδεμίαν ἀπέδιδεν εἰς τοῦ-
το σημασίαν. Ἄλλως ἡ περιέργειά του
μετρίως ἱκανοποιήθη, διότι δὲν εὔρεν ἐν
τῷ κιβωτίῳ παρὰ μικρὸν τεμάχιον ὑψά-
σματος καὶ ὀλίγην κόνιν.

Πολλάκις ὁ Ναπολέων ὠμίλησε περὶ
τῆς ἐπισκέψεώς του εἰς τὸν τάφον τοῦ
μεγάλου Καρόλου κατὰ τὴν εἰς Ἀκουῖ-
σγρανον διατριβὴν του, καὶ περὶ τοῦ σκο-
ποῦ του τοῦ ν' ἀνεγείρῃ μεγαλοπρεπῆς
μνημεῖον εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς δευτέρας
γενεᾶς· αἱ μέριμναι ὅμως καὶ οἱ πόλε-
μοι τῆς βασιλείας του δὲν τὸν ἀφήκαν
νὰ ἐκπληρώσῃ το εὐγενὲς ἐκεῖνο σχέ-
διον. Ἄλλὰ πλήρης τοῦ πνεύματος τοῦ
μεγάλου Καρόλου, ἂν δὲν ἀνήγειρε λαμ-
πρὸν μαυσωλεῖον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον
τοῦ ὀγδόου αἰῶνος, ἀνεζωογόνησεν ὁμοίως
διὰ τῆς δόξης τῶν ὀπλων του, διὰ
τῶν νόμων του, καὶ διὰ τῶν ἐμ-
ψυχώσεων, ἃς ἔδωκεν εἰς τὰς τέ-
χνας, εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς τὰς ἐπιστή-
μας καὶ εἰς τὴν γεωργίαν, τὰ θαύματα,
ἔων τὸ μεγαλοπρεπῆς θέαμα εἶχε χορη-
γήσει ὁ υἱὸς Πιπίνου τοῦ βραχέως εἰς
τὴν τότε Εὐρώπην.

Γ'.

Εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ μεγάλου Φρε-
δερίκου εἰς Ποτσδάμηρ. 1806.

Ἡ ἐκστρατεία τοῦ 1806 εἶχε φέρεῖ
τὴν Πρωσσοικὴν μοναρχίαν εἰς τὸ χεῖ-
λος τοῦ κρημνοῦ. Ὁ στρατός της κα-
ταρτισθεὶς καὶ ἐξασκηθεὶς μετὰ τοσοῦ-
των φροντίδων ὑπὸ τοῦ μεγάλου Φρε-
δερίκου εἶχε καταστραφῆ εἰς δώδεκα
ἀλλεπαλλήλους μάχας· τὰ φρούριά της
εἶχον ἀνοίξει τὰς πύλας εἰς τὸν νικη-
τὴν, αἱ δὲ ἐπαρχίαι της καὶ ἐν ἄλ-
λαις ἢ Σιλεσία, ἦς τὴν κατάκτησιν
διεπράξατο ὁ δεύτερος Φρεδερίκος διὰ
τοσοῦτων εὐφυῶν στρατιωτικῶν ἐφευ-
ρέσεων, κατεῖχοντο ὑπὸ τῶν Γαλλικῶν
ταγμάτων. Ὁ ἀετός τῶν Γάλλων εἶχε
πανταχοῦ καταβάλλει τὸν δικέφαλον ἀε-
τὸν της Πρωσσίας, καὶ ἡ ἀτυχὴς χώ-
ρα τῶν ἠττηθέντων παρίστα θέαμα με-
γάλου ἐχθρικοῦ στρατοπέδου. Ὁ Ναπο-
λέων ὠργισμένος διὰ τὴν προσπεποιη-
μένην οὐδετερότητα της Πρωσσίας, διὰ
τὰς μετὰ της Ἀγγλίας ῥαδιουργίας της,
καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν μυστικὴν ἐνο-
χίαν εἰς τὴν συμμαχίαν τοῦ 1805, ὅτε
χωρὶς φανερά νὰ συνταχθῆ μετὰ της
Ἀυστρίας καὶ Ῥωσσίας, εἶχε κρυφίως
ἀθροίσει στρατὸν σκοπεύουσα νὰ κωλύ-
σῃ τὴν ὀπισθοχώρησιν τῶν Γάλλων ἐν
περιπτώσει ἤττης, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ

ἐξαλείψῃ αὐτὴν ἀπὸ τὸν χάρτην τῆς
Εὐρώπης, καὶ νὰ καταβιάσῃ τὸν ἐγ-
γονον τοῦ μεγάλου Φρεδερίκου εἰς τὸν
ἀπλοῦν βαθμὸν ἐκλέκτορος τοῦ Βραν-
δεούργου. Οὐδ' αἱ ἱκεσίαι τῶν Ὑ-
πουργῶν της Πρωσσίας, οὐδὲ τὰ δάκρυα
νέας καὶ ὠραίας βασιλίσσης, οὐδ' αἱ
παρακλήσεις τῶν Ὑπουργῶν της Αὐ-
στρίας καὶ Ῥωσσίας κατῴρθωσαν νὰ
τὸν μεταπέσωσιν. Ἄλλ' ὅτι τὰ δά-
κρυα γυναικὸς καὶ αἱ παρακλήσεις δύο
αὐτοκρατόρων, ὅτι αἱ εὐχαὶ λαοῦ
ἀφωσιωμένου εἰς τὸν μονάρχην του,
μονάρχην ἀσθενῆ ἴσως μᾶλλον ἢ ἐνο-
χον, δὲν κατῴρθωσαν, τὸ κατῴρθωσεν
εἰς τάφος, ἐπενεγκῶν εἰς τὸ πνεῦμα
τοῦ Ναπολέοντος μίαν τῶν αἰφνιδίων
ἐκείνων μεταβολῶν, ἃς τὸ κοινὸν οὐδὲ
νὰ ἐννοήσῃ δύναται οὐδὲ νὰ ἐξηγήσῃ.

Ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε διατάξει νὰ κρη-
μισθῆ ἢ στήλῃ τοῦ Ῥοσβάχ, ἢ ἀνε-
γερθεῖσα εἰς μνήμην ἤττης τινὸς τῶν
Γάλλων ἐπὶ τοῦ Β'. Λουδοβίκου, καὶ εἶ-
χε δράζει τὸ ξίφος τοῦ μεγάλου Φρε-
δερίκου ἀνακράζων. « Τιμῶ τὸ ξίφος
τοῦτο ὑπὲρ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ
κόσμου! » Ἡ δὲ Πρωσσία κύπτουσα ἕως
τότε σιωπηλῶς ὑπὸ τὸ βῆρος τῶν φό-
ρων τοῦ νικητοῦ, ἐφριξεν ὑπ' αἰσχύνης
καὶ ὀργῆς μαθοῦσα ὅτι τὰ ὄπλα τοῦ
κατ' ἐξοχὴν ἡρώδους της μετέβησαν εἰς τὰς
χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ.

Τότε δ' ἐφάνη πόσῃ ἐυγλωττίαν καὶ
δραστηριότητα δύναται νὰ ἀναπτύξῃ τὸ

πολιτικὸν πνεῦμα ἐνὸς λαοῦ ἔστω καὶ
τεταπεινωμένου. Ἄπανα ἡ Γερμανία ἀν-
τήχησεν ἐκ τῶν κλαυθμῶν της Πρωσ-
σίας, ἧτις ἐθρῆνει οὐχὶ τοὺς ἀπο-
λεσθέντας θησαυροὺς, ἀλλὰ τὸ ξίφος
τοῦ βασιλέως της. Καὶ ὁ ἀγγλικὸς τύ-
πος δημοσιεύσας τοὺς θρήνους ἐκείνους,
ἐφρόντισε κατὰ τὸ εἶδος νὰ τοὺς με-
γαλύνῃ καὶ νὰ τοὺς καταστήσῃ δριμυ-
τέρους, ὅπως ἐρεθίσῃ τὸ μῖσος της
Εὐρώπης κατὰ τοῦ Ναπολέοντος καὶ
της Γαλλίας.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΚΑΘ' ἘΜΠΟΔΙΟ ΣΕ ΚΑΛΟ.

— Κομψοῖα μονόπρακτος —

ὑπὸ ***

(συνεχία· ἴδε προηγ. τεύχος.)

Ξ Κ Η Η Δ'.

(Μετασκευασία τῆς σκηνῆς δωματίου Χρυσῆς.)

ΧΡΥΣΗ ΜΟΝῆ ΚΑΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΣΩΤΗΡῆΣ.

ΧΡΥΣΗ. Τέλος πάντων τὰ ὄνειρά μου
πραγματοποιοῦνται καὶ μετὰ δύο ἢ τρεῖς
ὥρας θὰ ἀποκαλοῦμαι κυρὰ Σταμάταινα
(εἰσέρχεται ὁ Σωτήρης μορφάζων κα-
τ' ἀρχὰς διὰ νευμάτων καὶ δεικνύων τὰ
εἰς τὰς χεῖρας του χαρτιά, ἔπειτα ἐκ-
ρήγνυται εἰς γέλωτα.)

ΧΡΥΣΗ (ἐκπληκτος.) Καὶ μὲνε Σωτήρη
μὲ ἔξίπασες. Λέγε με λοιπὸν τὸν χῆρες
πουθενά, τί ἔκαμες, τοῦ ὠμίλησες, τί σοῦ
εἶπε;

ΣΩΤ. Τί μοῦ εἶπε; (καθ' ἑαυτὸν)
ψυχὴ μου.

ΧΡΥΣΗ. Καὶ τί σοῦ εἶπε, λέγε με, νὰ
ἀκούσω, ἦτο πολὺ θυμωμένος;

ΣΩΤ. Μὲ εἶπε . . . . με εἶπε . . . .
ὅτι δὲν σὲ γνωρίζει διὰ μητέρα.

ΧΡΥΣΗ. Ὡ δυστυχία μου τί θὰ γεί-
νω λοιπὸν;

ΣΩΤ. Μὲ τὸ κεφάλι σου . . . τί τὴν
θέλεις τὴν ὑπανδρεία τώρα ἔς τὰ γηρά-
ματα (τὸ λέγω διὰ τὸν Σταμάτη.)

ΧΡΥΣΗ. Εὐγε Σωτήρη ἔγεινα καὶ γρη῏α:

ΣΩΤ. (καθ' ἑαυτὸν) δὲν τὸ παίρνει
ἀπάνω της (πρὸς ἐκείνην). Ἄκουσε
λοιπὸν: Ἄμα ἔφυγα ἀπ' ἐδῶ ἐπῆγα εἰς
ἐνὸς φίλου τοῦ τὸ σπῆτι, ἠρώτησα δὲ αὐ-
τὸν τὴν νοικοκυρᾶ, δὲν τὸν γνωρίζω μὲ
λέγει. Ἐπειτα ἤνθα τὸν φίλῶ τοῦ κατὰ
τύχην, τοῦ ἐρωτῶ, μὲ λέγει ὅτι δὲν ἤξεύ-
ρω ποῦ μένει, ἀπὸ ἐκεῖ τραβῶ κατὰ τὸ Βυ-
ζάντιον, ἐμβαίνω μέσᾳ, καὶ τὸν βλέπω
σκοθρωπὸ καθήμενον εἰς μίαν γωνίαν,
τὸν πλησιάζω, ἀλλ' αὐτὸς σηκώνεται καὶ
τραβᾷ κατὰ τὰ Πατήσια: τρέχω καὶ τὸν
φθάνω, καὶ ἀφοῦ ἔφαγα ὀρεκταῖς κλώ-
τσιαῖς, τὸν ἐκθέτω τὴν λύπην σου, τὴν
μετανοίαν σου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸν
καταπέσω.

ΧΡΥΣ. Ἐπὶ τί σὲ εἶλε;

ΣΩΤ. Μὲ ἔλεγεν ὅτι εἶσαι μίᾳ ἀν-
ἐντροπος γρηᾶ, ἀναίσχυντος, ἀναιδής,
ἄφρων, ἀνόητος, χωρὶς νᾶ, χωρὶς μαλ-
λιᾶ—μυαλᾶ θὰ εἰπῶ.

ΧΡΥΣ. Ὡ δυστυχία μου· τέλος ἐξακο-
λούθει.

ΣΩΤ. Μεταβάλλω κ' ἐγὼ τότε τρό-
πο, καὶ τὸν λέγω: Ἐὰν δὲν θέλῃς μὲ
τὸ καλὸ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν,
ἢ μήτηρ σου θὰ μεταχειρισθῇ ἄλλα μέ-
σα ἢ γουν πρῶτον θὰ παραιτήσῃ τὸν
Σταμάτη, θὰ λάβῃ δὲ ἀντ' αὐτοῦ ἐμὲ
πρὸς περισσότερον αἰσχος σου.

ΧΡΥΣ. Ἐσέ; !!! . .

ΣΩΤ. Μάλιστα, κόπηκε ἡ καρδιά σου;
νὰ ἰδοῦμε ἐγὼ σὲ πέρνω; Ἐπειτα
τὸν λέγω ὅτι καὶ ὄλην τὴν περιουσίαν της
τὴν ἀφίνει εἰς ἐμὲ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἄμην.

ΧΡΥΣ. Πῶς ἔγεινε τότε, ἅμα ἤκου-
σεν αὐτά;

ΣΩΤ. Ποῦ λέν ὁ ἄνθρωπος ἀνάφτει
καὶ κορόνει τότε τὸ παρετήρησα· ἔγινε
θερῶ καὶ μὲ λέγει. Δὲν πιστεύω πλέον
τόσον τέρας νὰ ἦναι ἢ μήτηρ μου, δὲν
τὸ πιστεύω εἶναι ἀδύνατον. Δυνατότα-
τον καὶ θὰ τὸ ἰδῆς τὸν λέγω, καὶ τοῦ
παραιτῶ· ἀπὸ ἐκεῖ διευθύνομαι εἰς ἕνα
φίλον μου δικηγόρον, ὅστις ἄς εἶναι κα-
λὰ μὲ ζάλισε τὸ κεφάλι μὲ τὴν διδα-
χῆ του, μὲ γράφει δὲ αὐτὰ τὰ δύο
ψεύτικα χαρτιά, νὰ τὰ ὑπογράψῃς διὰ
νὰ τὸν δεῖξω καὶ θὰ ἰδῆς τότε πῶς
θὰ τρέξῃ νὰ πέσῃ εἰς τὰ ποδάρια σου
νὰ σὲ ζητήσῃ συγχώρησι καὶ καὶ συγ-
κατανεύσῃ νὰ κάμῃ πατέρα.

ΧΡΥΣ. (Ἐνθουσιασθεῖσα.) Δός μου
τὸ χέρι σου, Σωτήρη.

ΣΩΤ. Τί; νὰ κόψωμε λόγο;

ΧΡΥΣ. Ὁ χάρος νὰ σὲ κόψῃ, νὰ
σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὸ σχέδιόν σου τὸ
ὁποῖον μὲ φαίνεται ἀριστούργημα. Μή-
πως εἶναι αὐτὰ τὰ χαρτιά ποῦ βα-
στᾶς;

ΣΩΤ. Ναὶ αὐτὰ εἶναι· ἰδοὺ αὐτὸ
εἶναι τὸ συμφωνητικὸν τοῦ γάμου μας
ποῦ μὲ συμπάθειο θὰ μὲ πάρῃς καὶ
θὰ σὲ πάρω, αὐτὸ δὲ τὸ ἄλλο εἶναι
ἐκεῖνο ποῦ ξεύρεις· πῶς τὸ ξέχασα,
πῶς τὸ λένε· ὑπόγραψε λοιπὸν καὶ ἄς
τελειώσουμε.

ΧΡΥΣ. (ὑπογράφουσα) τρέξε τώρα
καὶ πρᾶξε ὅτι ἄλλο καλὸν ἐγκρίνης
καὶ δὲν θέλω σὲ λησμονήσῃς ἂν καμμιά
φορὰ γένω κυρὰ Σταμάταινα.

ΣΩΤ. (ταυτοχρόνως) Σωτήραινα (ἀ-
σπαζόμενος τὰ ἔγγραφα) (ἢ δὲ Χρυσῆ
ἐξέρχεται.)

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

ΣΩΤ. (μόνος.) Πετεινόμπαλος ποῦ
εἶσαι παληόγρηα. [Καὶ μ' ὄλα ταῦτα
τρελλαίνομαι δι' αὐτήν, ἀλλὰ σὲ βαστῶ
πλέον ἀπὸ τὴν μύτη κοκκίνα μου, διότι
αὐτὰ ποῦ ἐνόμισες ὅτι εἶναι ψεύτικα καὶ
τὰ ὑπέγραψες, μάθε ὅτι εἶναι μὲ ὄλην τὴν
τάξιν γραμμένα καὶ μὲ βούλες δικη-
γορικέ· ἀλλὰ τί πρᾶγμα νὰ ἦναι ὁποῦ
νὰ μὲ χαλᾶ τὴν ἡσυχία ὑστερα ἀπὸ

τόσα σύγουρα πράγματα, μοῦ φαίνεται
'σὰν νὰ βλέπω ἐξυπνος ὄνειρο ὅτι ὁ
μακαρίτης ἄνδρας της βρυκολακισμέ-
νος νὰ μὲ κυνηγᾷ, ὁ δὲ γέρο Στα-
μάτης σὰν νὰ τοῦ βαστᾷ ἀπὸ τὴν ἄ-
κρια τοῦ σαβάνου του καὶ ὁ Κωνσταν-
τῖνος, ὅστις νὰ ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέ-
λια, καὶ ὅσο τὸ πολυλογοῦμε τόσο καὶ
σκανδαλίζομαι, Νάτο πάλι! διὰ καλὸ λοι-
πὸν καὶ κακὸ ἄς ὑπάγω νὰ μὲ ἐξορ-
κίσῃ κ' ὁ Παππᾶ Βασίλης, Νά το πά-
λι! Ἐχε γιὰ λοιπὸν Χρυσῆ καὶ τὸ
βράδι ἢ ἐγὼ ἢ ὁ Σταμάτης· τώρα νὰ
προμηθευθῶ τὴν βελάδα καὶ τὰ γάντια.
(ἐξέρχεται).

Σ Κ Η Ν Η ΣΤ'.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ καὶ ΧΡΥΣΗ

ΚΩΝΣΤ. Ἀρκετὴ τόλμη τῇ ἀληθείᾳ
νὰ εἰσέρχωμαι τὸ πρῶτον εἰς οἶκον ἔνθα
πρόκειται νὰ παιχθῇ οἰκτρὰ κωμῳδία
καὶ τῆς ὁποίας ἤρωσ ἔσομαι ἐγὼ. Τοῦ-
λάχιστον νὰ ἐγνώριζον τὴν παληόγρηα·
—ἐλευθέρως ὅμως δύναμαι νὰ τὴν κα-
λέσω ἂν ἐνθυμοῦμαι. . . . τὸ ὄνομά της
Χρυσῆ. λοιπὸν θάρρος (κρούει τὸ ἔδα-
φος.) Κυρία Χρυσῆ! (ἐμφανίζεται ἐκπληκ-
τος ἐπὶ τῆς θύρας.) Νομίζω νὰ ἔχω
τὴν τιμὴν νὰ ἴσταμαι πρὸ τῆς κυρίας
Χρυσῆς μητρὸς τοῦ φίλου μου Νίκου.

ΧΡΥΣ. Μάλιστα, Κύριε, ἀλλ' ἢ εὐγε-
νία σας ποῖος εἶσθε μὲ συγχωρεῖτε.

ΚΩΝΣΤ. Ὀλίγον τεταραγμένην σᾶς
βλέπω κυρία· δύναμαι νομίζω μὲ τὴν
θέλησίν σας νὰ καθήσω, ἵνα σᾶς ἀναγ-
γείλω χαρμῶσυνόν τινα ἀγγελίαν: (κά-
θηται.)

ΧΡΥΣ. Χαρμῶσυνον ἀγγελίαν; !!

ΚΩΝΣΤ. Μάλιστα, Κυρία, διότι ὁ υἱ-
ός σας μετανοήσας ζῆταί τὴν συγγνώ-
μην σας.

ΧΡΥΣ. Καὶ μήπως, κύριε, γνωρίζε-
τε τὰ διατρέξαντα;

ΚΩΝΣΤ. Μὴ ταράττεσθε κυρία ὁ Νί-
κος εἶναι εἰς τῶν καλιτέρων μου φίλων.
Χωρὶς δὲ νὰ ἔχω τὴν ἐλαχίστην ἀπ-
αίτησιν εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους ὑμῶν,
τολμῶ νὰ σᾶς εἶπω ὅτι χάρις τῶν μη-
τρικῶν νοθεσιῶν τῆς μητρὸς μου καὶ
τῆς ἀδελφικῆς πρὸς τὸν υἱόν σας ἀγά-
πης μου, ἐτύχομεν τοῦ ποθομένου· ἰδία
δὲ καὶ τοῦτο ἂν μοι τὸ ἐπιτρέψῃτε θὰ
σᾶς τὸ εἶπω.

ΧΡΥΣ. Ἐμπρός, κύριε.

ΚΩΝΣΤ. Ἐτύχομεν τὴν συγκατάθε-
σιν του ἀναφορικῶς μὲ ἐκεῖνο, ὅπερ αὐ-
τὴν τὴν στιγμὴν μᾶλλον σᾶς ἐνδιαφέ-
ρει. Ἐπὶ δὲ τῶν εἰλικρινεστάτων μου
ἐνεργειῶν ἐρειδόμενος, μᾶλλον παρουσιάζομαι
παρ' ὑμῖν, ὡς παράνομος ἢ, ὡς
φίλος.

ΧΡΥΣΗ. Καλέ μου κύριε, ὁποῖα ἄχρυσῆ
μήτηρ σὲ ἐγέννησεν εὐγνωμωνῶ, καὶ ὑ-
ποβάλλομαι εἰς πάντα ὄρον καὶ εἰς πᾶ-
σαν συμφωνίαν, (θαρραλεώτερον) τὸ ὄ-
νομά σου παιδί μου.

ΚΩΝΣΤ. Κωνσταντῖνος, υἱός σου.

ΧΡΥΣΗ. Τὴν εὐχή μου Κωνσταντῖνε νὰ ἔχῃς καὶ τῆς παναγίας, ὡς ἂν ἠδυνάμην ὁμοῦ νὰ ἐγνώριζον αὐτὴν τὴν μητέρα σου.

ΚΩΝΣΤ. Μετ' ὀλίγον θέλετε τὴν ἰδεῖ· διότι ὁ Νίκος κατ' οὐδένα τρόπον ἐννοεῖ νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα ἐκτός αὐτῆς. Κατὰ τὸ παρὸν λοιπὸν κυρία σὰς ἀποχαιρετῶ, ἵνα φροντίσω τὰ διὰ τὸ ἐσπέρας ἀπαιτούμενα, καὶ ἐννοεῖται ὅτι δὲν θέλετε προβῆ εἰς τὴν στέφιν πρὸ τῆς ἀφίξεώς μου· ἀφοῦ δὲ, ὡς εἶπωμεν, θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶμαι κουμπάρος· (εὐτραπέλως). Ὁ λόγος μας λόγος λοιπὸν, κυρία, σὰς προσκυνῶ.

ΧΡΥΣΗ. Ὡρα σας καλὴ, Κωνσταντῖνε, σὰς μένω καθυποχρεωμένη, νὰ μὴ ἀργήσητε· (ὁ Κωνσταντῖνός ἐξέρχεται.)

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

ΧΡΥΣΗ (μόνη.) Τί μάλαμα παιδί, τί καλὸ παιδί, ὁ Θεὸς νὰ τὸ χαρίσῃ τοὺς γονεῖς του, καὶ αὐτοὶ πάλιν νὰ ἀπολαύσουν ὅτι καλὸν ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ των, ὅπως τώρα ἡ ἰδική μου τὸν Σταμάτη μου. Ψυχὴ μου Σταμάτη, πόσον ἤργισες, δὲν ἤξεύρεις φαίνεται ὅτι ὅταν λείπησ σου ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸ πᾶν σκοτεινὸν παρίσταται περὶ ἐμὲ, ἡ δὲ μεγάλη μου ἀδημονία μὲ κάμη ὥστε ἡ ὥρα νὰ μοὶ φαίνεται ἡμέρα, ἡ δὲ ἡμέρα χρόνος. Ἰδού ὁμοῦ καὶ πόσον ὄφρα τὸ νὰ ἔχῃ τις πιστὸν ὑπὸν ὑπὲρ τὴν. Διατί ὁμοῦ νὰ ἄρ-

γισε τόσο (παρατηροῦσα πρὸς τὴν θύραν·) Δόξα σοι Θεέ, τέλος πάντων ἐφθασες ;

Σ Κ Η Ν Η Η'.

ΧΡΥΣΗ καὶ **ΣΤΑΜΑΤΗΣ** (ὅστις εἰσέρχεται κλονιζόμενος.)

ΧΡΥΣΗ. Τί ἔχεις ψυχίτσα μου ; τί ἐπαθες ; τί τρέμεις ;

ΣΤΑΜ. (μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἄδει.)

Ὅταν πῖνω τὸ κρασάκι

ἢ ψυχὴ μου εὐθυμεῖ

ἢ σακοῦλά μου ἀδειάζει

κ' ἢ Χρυσὴ μου . . . χὰ χὰ χὰ.

Δὲν τὸ λέγω καλὰ Χρυσὴ μου ;

ΧΡ. Ὁ ἀλοίμονον πάλιν μεθυσμένος.

ΣΤΑΜ. (γελῶν) Τὸ πῆρε μὲ τὰ σωστάτης ὅτι ἔδωκα παράδες εἰς τὸ κρασί· (ἄδει ὡς ἀνωτέρω.)

Ἡ νύμφη μου ἄς ἦν καλὰ

καὶ ἡ μικρὰ ἀνεψιά μου

ποῦ μ' ἔκαμαν χωρὶς παρᾶ

νὰ χάσω τὰ μυαλά μου·

ΧΡ. (μετ' ὀργῆς) Ὁ διάβολος νὰ τοὺς πάρῃ.

ΣΤΑΜ. (γελῶν) Θύμωσ' ἡ Χρυσὴ μου, Χρυσὴ μου, Χρυσὴ μου, ἔλα μωρὴ κοντά μου, κάθεσε μωρὴ νὰ τὰ ποῦμε.

ΧΡΥΣΗ. Δὲν κάθημαι.

ΣΤΑΜ. Ἄμε 'ς τὸ καλὸ λοιπὸν τί, θὰ βγάλῃς τὸ κρασί ἀπ' τὴν μύτη μου, ποῦ ἔπια εἰς τῆς νύμφης μου τὸ σπῆτι; Μὴ φύγῃς, ἔλα ἐγὼ χορατεύω, ἄκουσε νὰ ἐ-

δῆς κουθέντα, ἐπῆγα ἀπ' ἐδῶ ἤγουν στὸ παζάρι, ναί, μὲ βρίσκει τὸ ἀνεψάκι μου μὲ λέγει μὲ πιάνει ἔλα θεῖο μὲ λέγει εἰς τὸ σπῆτι μας, διότι ἡ μάνα μου, δηλαδὴ ἡ μάνα του, ἡ νύμφη μου τοῦ ἀδελφοῦ μου γυναῖκα μὲ εἶπε δηλαδὴ ἔχει ἡ μάνα του πολὺν καιρὸν νὰ μὲ ἰδῇ. Ἀκούς μωρὲ γυναῖκα τὴν κουθέντα ἢ νὰ θυμώσω;

ΧΡ. Δὲν ἔχω ὄρεξι ν' ἀκούω ξεράσματα· (ἐξέρχεται ἀπαρατήρητος.)

Σ Κ Η Ν Η Θ'.

ΣΤΑΜ. (ἐξακολουθῶν τυφλῶς διηγουμένος.) Ἀκού λοιπὸν τὸ τραβοῦμε ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸ σπῆτι καὶ σοῦ τραβοῦμε κράσο ποῦ πήγαине γῶνα, ἔπινα σὺν θεὸς καὶ βαστοῦσα τσελίκι μονάχο· μωρὲ διαβόλου κόρη θὰ μ' ἀκούσης; μωρὲ Χρυσὴ δὲν μιλεῖς; Τὸ βράδυ θὰ σὲ δείξω πῶς νὰ φέρησαι, θὰ σὲ κάμω νὰ πᾶς ἀντάρα. Μωρὲ; Ἄ τώρα θὰ σηκωθῶ ἀπάνω· (ἐγείρεται μετὰ δυσκολίας καὶ πίπτει ἔως οὗ ἐξέρχεται καὶ οὗτος.)

Σ Κ Η Ν Η Ι'

(Σκότος μετὰ τὸ μεσονύκτιον)

Αἴθουσα πλούσιως κεκοσμημένη, τράπεζα ἐν τῷ μέσῳ φωταγωγημένη καὶ ἐτοιμῇ περί καθίσματα. Ἡ Χρυσὴ κοιμᾶται ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον. αἴφνης ἐγείρεται τρομάζουσα.)

ΧΡ. Παναγιά μου τί τρομερὸ ὄνειρο, ὡσὰν νὰ ἐκοιμήθην δέκα ὥρας. Ἡ κακομοίρα ἐνῶ ἔπεσα μ' ὄλο ἡσυχὸ τὸ μυα-

λὸ καὶ ἐφανταζόμην γλυκὰ ὄνειρά διὰ τὸν Σταμάτη μου, αἴφνης νὰ βλέπω σαβανωμένο τὸν μακαρίτη νὰ μὲ στραβοκυττάζῃ· τί ἄρά γε νὰ σημαίνῃ τοῦτο; ἕνας λόγος ὁμοῦ λέγει ὅτι ὅσο ἀνάποδα ὄνειρα βλέπει τις τόσο καλὰ ἐγαίνουσι· ἀλλὰ καμμιά φορὰ μήπως τοῦ ἀναψα καὶ κανένα κερί· θαρρῶ ὁμοῦ καὶ ἄλλη φορὰ ὅταν ἦτο 'ς τὴν ξηνητεῖα, εἶδα ἕνα τοιοῦτον ὄνειρον ἀλλὰ τότε ἔλαβα γράμμα του ἀμέσως τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

(Ρεμβάζει εἰτα ἐγείρεται.)

Ἡ ὥρα παρέργεται, ὁ υἱός μου μετὰ τῆς συνοδείας δὲν ἐφάνη, ὡς καὶ ὁ Σωτήρης ἀπὸ 24 ὥρας, ὁ Σταμάτης ἀκόμη δὲν ξεμέθυσε καὶ μὲ κατεξάλισε μὲ ταῖς φλυαρίαις του, ἀκούς ἐκεῖ γάμους ποῦ θὰ κάμω, καὶ γαμπρὸ ποῦ θὰ πάρω μεθυσμένο, ἀμ' αὔριο ἂν ξυπνήσῃ καὶ δὲν μὲ γνωρίσῃ τί διάβολο νὰ κάμω; δυστυχία μου. Τοῦλάχιστον ὁ Σωτήρης νὰ ἤρχετο ὀπωσοῦν θὰ μὲ παρηγορεῖ ἄλλὰ . . . Ἀκούω μουσικὰ ὄργανα (ἀκροαζομένη ἐξέρχεται εἰς τὸν ἐξώστην καὶ διακρίνουσά τι ἐπιστρέφει μετὰ χαρᾶς.)

Ἔρχονται, ἔρχονται ἄς ἐξυπνήσω τὸν Σταμάτη μου. (ἐξέρχεται διὰ τῆς δεξιᾶς θύρας, μετ' ὀλίγον διὰ τῆς ἀριστερᾶς εἰσέρχεται ἡ συνοδεία, προπορευομένων μουσικῶν ὀργάνων, κατόπιν ὁ Κωνσταντῖνος ἢ Ἀθηνᾶ, ἢ Ἀσπασία καὶ ὁ Νίκος, καὶ πλῆθος προσκεκλημένων λαμπαδηφορούντων.)

(ἔπεται τὸ τέλος.)

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ο ΟΙΗΜΑΤΙΑΣ.

Ὁ οἰηματίας οἶεται ἑαυτὸν εἶναι κρεῖττονα τοῦ ὄντος ἀλαζονευόμενος διὰ τε τὰ φυσικά καὶ ἐπίκτητα δῶρα, δι' ὧν ἦ τε φύσις καὶ ἡ τύχη ἐπροίκισεν αὐτόν. Εἶναι δὲ ἡ οἴησις χαρακτήρ ἀνδρός ἡμιμαθοῦς καὶ ἐψιμυθιωμένου τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν παιδείαν, οἰομένου ἑαυτὸν κάτοχον μεγάλης παιδείας καὶ παντοδαιπῶν γνώσεων, λαχόντα δὲ παρὰ τῆς μοίρας λεπτῆς ἀγωγῆς καὶ πολιτισμοῦ, ὃν οἱ λοιποὶ βροτοὶ, ὁ ὄχλος, δὲν ἠμμοίρησαν ἔχοντες· οἶεται δὲ ὁ ἡμιμαθὴς καὶ δοκίσις, ὁ ὀπίπλους, ὁ ἡμιπολίτιστος καὶ πιθηκίζων τὴν ἀγωγὴν καὶ τοὺς τρόπους καὶ ὁ μόνον ἀτομικὴν ἀξίαν φέρων τὴν κληρονομίαν τῆς οἰκογενειακῆς εὐγενείας ἀπὸ τὸν μυκτῆρων τοῦ οἰηματίου, ὡς ἀπὸ μυκτῆρων σχολαστικοῦ, ἀπορρέει ὁ ἐγωϊσμός καὶ οἴησις, καὶ τὰ πάντα πράττει καὶ λέγει οὗτος κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἰδίας ἀλαζονείας καὶ οἰήσεως. Ἀλαζονευόμενος καὶ μέγα φρονῶν ἐπὶ πατραγαθία, ἐπὶ οἰκογενειακῆ εὐκλείᾳ καὶ ἐπὶ εὐγενείᾳ οἴκου, ἐξ οὗ ἔλκει τὴν καταγωγὴν, καὶ παρορῶν τὴν ἰδίαν ἀτομικὴν γυμνότητα καὶ τὴν ἔλλειψιν πάσης πραγματικῆς ἀξίας περιφρονεῖ πάντας τοὺς ὁμοίους αὐτῷ καὶ φαντάζεται αὐτοὺς ὡς ὄντα κατωτέρας ἀξίας καὶ ἐκ ταπεινότητος πηλοῦ λαθόντας τὴν διάπλασιν. Ἐ-

παρδόμενος ἐπὶ τῇ κοινωνικῇ θέσει, ἣν κατέχει καὶ λησμονῶν ὅτι ἐφήμερα τὰ ἀνθρώπινα, παραγνωρίζων δὲ καὶ τὰ ἀληθῆ αἴτια, δι' ἃ ἀνήλθεν εἰς τὴν περιωπὴν ἐκείνην, τὴν τύχην καὶ τὴν κληρονομίαν τῆς οἰκογενειακῆς εὐκλείας, πληροῦτάι τύφου οἰόμενος ἑαυτὸν ἐξέχοντα μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ εὐγενεστέραν ἔχοντα τὴν φύσιν καὶ τὴν ὑπόστασιν μέχρι τοῦ κατανατῆν νὰ θεωρήσῃ καὶ αὐτὰ τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ ἰδίου αἵματος εὐγενέστερα τοῦ ἄλλων βροτῶν. Γαυριῶν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ποικίλῃ μαθήσει, ἣς εὐμοιρεῖ δῆθεν τὰ πάντα γινώσκων καὶ μηδὲν ἐπιστάμενος, φαντάζεται ὅτι ἔχει ἀκένωτον τὸ ταμεῖον τῶν γνώσεων, ἐπιλήσμων οὕτω γινόμενος τοῦ ῥήτου τοῦ μεγάλου φιλοσόφου *ἔν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα*. Ἡ οἴησις προϋποτίθησιν ἀμάθειαν καὶ ἀπαιδευσίαν καὶ ἔλλειψιν πραγματικῆς ἀτομικῆς ἀξίας· διότι οὐδέποτε οἱ ἀληθεῖς σοφοὶ καὶ πεπαιδευμένοι ἄνδρες, οἱ τυχόντες γνησίου καὶ ἀκραίφνου πολιτισμοῦ, οἱ πραγματικῆς ἀξίας κάτοχοι καὶ ἐν γένει ἅπαντες οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἐπήρθησαν ἢ ἔδειξαν τὰ ἐλάχιστα σημεῖα ἀλαζονείας καὶ οἰήσεως· διὰ τοῦτο ἡ οἴησις ἐνοικεῖ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς ταπεινὰς ψυχὰς καὶ ἐνυπάρχει εἰς ἀμαθεῖς καὶ ἡμιπολιτίστους κοινωνίας, εἰς μικρὰς καὶ ἀσημάντους πόλεις· ὁ ἄνθρωπος μῆσυναισθανόμενος τὴν ἰδίαν ἀτομικὴν ἀξίαν καὶ μὴ κατανοῶν τὴν ἐμβριθεῖαν τοῦ ἀρχαίου λογίου *Γνωθὶ σαυτὸν*

ἐπαρεόμενος ἀνοήτως δι' ὅτι φυσικὸν ἢ ἐπίκτητον δῶρον κέκτηται, μὴ κρίνων δὲ καὶ ἐκτιμῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τιμιότητα δὲν δύναται νὰ θεωρήσῃ ὅτι ἔφθασε τὰ ὅρια τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀναπτύξεως, ἂν μὴ πολιτισμὸς καλῆται ἢ ἐν πιθηκισμῷ ἀπομίμησις παντός ὅ,τι εὐρωπαϊκοῦ, αἰ ὑποκλίσεις, ὁ χορὸς, ἡ εὐρωπαϊκὴ περιβολὴ καὶ ἕτερον τοῦ πολιτισμοῦ τούτου ἀναπόσπαστον, τὸ φελλίζειν εὐρωπαϊκὴν τινα γλῶσσαν.

A. I.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Δ'.

Κύριε βιβλιοπώλη Δανιήλ!

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν τὸ ὅτι μᾶς ἐστείλατε τὰ παραγγελλόμενα βιβλία· ἀλλὰ, ἐγὼ ὅμως ἰδιόζωμεν, δὲν μᾶς ἐστείλατε τὰ ὠφελόμενα εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ τὰ ἀνωφελῆ· βέβαια, σᾶς ἐπροτεῖναμεν, Γεωγραφικούς πίνακας, Σακελλ. ἀλλὰ σείμας ἐστείλατε Γεωγραφικ. πίνακα τὸ ὅποῖον μόνον ὠφελεῖ εἰς ἓνα μαθητὴν. Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ τὴν παραδώσω εἰς ἓνα μόνον, ἀλλὰ εἰς ἀνωτέραν τάξιν, καὶ εἰς κατωτέραν καὶ δὲν ἀρμόζει· ἀλλὰ τὴν ὠπισθοδρόμησα τὴν πάρε, καὶ νὰ μᾶς στέλλῃς ἐξετεινομένας πίνακας νὰ ἔχουν ὅλα χωριστὰ τὰ μέρη, νὰ τὰ ἀναρτήσωμεν εἰς τοὺς τοίχους τοῦ σχολείου. Γεωγραφ. πίνακας Σακελλαρίου Νεώτυπακαὶ νὰ ὠ-

φελήσουν ἐντὸς τοῦ σχολείου εἰς ὅλους τοὺς μαθητὰς, οἱ ὅποιοι ἀνήκουν· καὶ τὴν ἀριθμητικὴν τὴν ὁποῖαν μᾶς ἐστείλατε εἶναι θεωρητικὴ βέβαια νὰ μᾶς στέλλῃς τὴν ἀριθμητικὴν τοῦ βάρφα ἀλλὰ τὴν πρακτικὴν ἀριθμητικὴν ζητῶμεν παρὰ σοῦ.

Τῇ 8 ἡ φεβρουαρίου 1882.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β'.

ἔτος 1882 τῇ 12ῃ Ἰανουαρίου.

Πρὸς τὸν Κύριον βιβλιοπώλην... τῆς τραπεζοῦς γραμματικὴν βερναρδάκη καὶ κατάλογον τῶν ἀνομάτων ρημάτων καλὰ δεμένα βιβλία καὶ ὑποκάτο μετὰ τὰ μεχεῖα καὶ ἓναν τεστὲν κόλας χαρτία καὶ ἓναν στουδοκόντυλον καλόν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Γ'.

Τῇ 14ῃ Φεβρουαρίου 1882.

Κύριε βιβλιοπώλη Δανιήλ.

σᾶς παραγγελομεν βιβλίον Παπαῦ σπύρον διὰ τὴν γύμνασιν τοῦ μαθητοῦ καὶ Προσευχητῆριον τοῦ Κοκῶνη νὰ τὰ στέλλῃς καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

γνωστὸν νὰ εἶναι εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖόν σου.

ταῦτα περιμένωμεν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Δ'.

Ἐν Τραπεζοῦντι ὁδὸς Μεγτᾶν πογαζὶ τῇ 7ῃ Μαΐου 1882. Βιβλιοπωλοῦν

Τῷ κυρίῳ Δανιήλ.

Τὸ αἴτιον τῆς παρούσης μου εἶναι

πρῶτον ζητῶ νὰ μάθω τὰ καλὰ τῆς ὑγείας, καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ σὲ φυλάξει εἰς χρόνους πολλοὺς καὶ καλὴν κυβέρνησιν καὶ εἰς καλὰ τέλει, καὶ νὰ σὲ ὀδηγεῖ πάντοτε εἰς καλὰ κέρδη εὐχομαι τῷ παναγῶθι Θεῷ ἀμήν.

Καὶ εἰδοποιῶ νὰ δώσεις εἰς τὸν Θ. . . . . Γ. . . . . τοῦ γραψήματος χαρτία ὅσον θέλει ἀλλὰ μὲν νὰ ᾔῃαι τῆς καλλιγραφίας σὲ χαιρετῶ ἀδελφικῶς.

Καὶ δι' αὐτὰ τὰ χροῖματα τὰ ὅποια χρεωστῶ νὰ κακοφαινεται, ὅτι νυχθημερὸν εἰς τὴν νοῦν εἶναι, καὶ δηλοποιῶ ἀκόμα τοὺς λόγους τοῦ καλοῦ πατρός ἔχω πρὸς ἐνθύμησιν μου καὶ τὰ καλὰ τῆς φιλίας ἀλλὰ τί νὰ κάμω ἐλπίζω ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς ἡμέρας πρόκειται νὰ καταβῶ καὶ σὲ διηγώμαι τὰ συμβαίνοντα.

Ταῦτα μὲν προθυμώτατος ὁ κύριος διδάσκαλος Β. . . . .

ἐν . . . . .

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ε΄.

Τῆ 24ῃ Φεβρουαρίου 1882.

Κύριε βιβλιωπόλῃ τοῦ ἐν τραπεζῶν προτεινόμεν ἕναν ἀριθμητικὴν ἀμνημα τῶν τεσσάρων πράξεων.

Καὶ ἄλλο σὰς προτεινῶ τὸ ὅτι προηγουμένως μὰς ἐγράψατε τὸ πρόγραμμα τοῦ ἐντραπεζ. τῶρ ὅμως ζη-

τῶμεν βιβλία ὅς μὰς ἀπαγγέλατε δὲν ὑπάρχουν διότι ἐζητήσαμεν ἀπὸ τὸ γ' ἔτος καὶ παρεδῶ τὸ ὅποτον παραδίδομε μέχρι τοῦ συντακτικοῦ.

πρὸς ἀνάγνωσιν Χ. Π. . . . . καὶ τὴν Γεν. ἱστορίαν τοῦ Ἀνωμαίου α α γραμματικὴν τοῦ Γεράκη.

νὰ μοῦ τὸ γράψετε τὴν τμημάτων ἐὰν ὑπάρχουσιν.

2.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τῆς φυλῆς μου ἐθνόσημα δύο
 Ὑπεθέστωσ προτεινῶ καὶ κλίνα
 Δύο σύμφωνα φέρω καὶ ταῦτα
 Ἀφαιρῶν θέλεις δις μὲ θαυμάσει
 Τὰ λοιπὰ γράμματά μου τονίζων
 Καὶ ἐρρυθμῶς αὐτὰ ἀπαγγέλλων
 Μ' ἀνεκάλυψες μ' ἔχεις καὶ σ' ἔχω.

* *

ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Διατί ἐμαράνθη τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τοῦ Ἑλλήνος καὶ ἐκλοπίθησαν αἱ θρησκευτικαὶ αὐτοῦ πεποιθήσεις.

Εἰς τὸν λύτην, ὅστις ἤθελε δώσει ἐπικρὴ τὴν λύσιν τοῦ ἀνωτέρου προβλήματος χορηγεῖται ἐπὶ ἕν ἔτος ὁ «Εὐξείνος Πόντος» δωρεάν.

Λύσις τοῦ προηγουμένου αἰνίγματος
 Νξι·κρῶ·τάφε·ζον = Νεκροταφεῖον.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— Ὡς ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγουμένον ἡμῶν φύλλον τὴν 4ην ἱσταμένου συνήλθον τό τε Συμβούλιον τῶν σχολείων καὶ τῆς Δημογεροντίας ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Ἀ. Πανιερότητος τοῦ Μητροπολίτου πρὸς ἐκλογὴν ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ σύνταξιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν σχολείων, ἀλλὰ μὴ γενομένης ἀπαρτίας προέβη τὸ Συμβούλιον τῶν σχολείων εἰς τὴν ἐκλογὴν Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοιαύτην ἐξελέξατο τοὺς ἀξιότιμους κ. Παναγιώτην Ἀργυρόπουλον, Ἐλευθέριον Δομνηνόν, Ἰωάν. Σειρηνόπουλον, Λεωνίδαν Σουλιάδην, Ἀδαμάντιον χ' Κ. Ἐφραιμίδην καὶ Τιμαλέοντα Τριανταφυλλίδην, ὅπως παρευρεθῆ κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τὰς τε γραπτὰς καὶ προφορικὰς καὶ ὑπαλάγη ἐξ αὐτῶν τὴν κρίσιν αὐτῆς καὶ συντάξῃ τὴν δέουσαν ἔκθεσιν πρὸς τὸ Συμβούλιον τῶν σχολείων.

— Συνιστῶμεν εἰς τὸ κοινὸν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπισήμου εἰδοποιήσεως τοῦ Σχολαρχείου, ἣν δημοσιεύομεν κατωτέρω καὶ ἐν ἣ ὀρίζονται αἱ ἡμέραι καὶ ὧραι, καθ' ἃς γενήσονται αἱ προφορικαὶ ἐξετάσεις τοῦ τε Φροντιστηρίου καὶ Παιδαγωγείου καὶ τοῦ κεντρικοῦ παιδαγωγείου καὶ νηπιαγωγείου καὶ τῶν νηπιαγωγείων τῶν προαστείων.

— Σήμερον περατοῦνται αἱ γραπτὰ ἐξετάσεις τῶν σχολείων ἀρξάμεναι ἀπὸ τῆς παρελθούσης πέμπτης.

— Ἐκ παραδρομῆς ἐσημειώθη εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον ἡ δωρεὰ τοῦ ἀξιότιμου κ. Χ' Πάνου Σουλιάδου λίρ. 45 ἀντὶ 49 καὶ τοῦ κ. Παναγ. Ἀκριτίδου λίρ. 55 ἀντὶ 45.

— Ἀφίκοντο ἐκ Βατοῦμ οἱ ἀξιότιμοι κ. Χ' Κωνστ. Ἐφραιμίδης, καὶ Χ' Δημ. Κωνσταντινῶν, ἐκ Πατίου δὲ ὁ ἀξιότιμος κ. Γεώργ. Κοκκινίδης.

— Τὴν παρελθούσαν τετάρτην κτίστης ἐργαζόμενος ἐν τῇ οἰκοδομουμένη οἰκίᾳ τῶν ἀδελφῶν Λεμπλόγλου, ἐν ᾧ ἀνήρχετο κλίμακα στηριζομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνεγειρομένου, ὅπως τοποθετήσῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου τῶν ὀγκώδη ὀρθογώνιον λίθων αἰφνης θραύεται ἡ κλίμαξ καὶ ὁ κτίστης καταπίπτει ἐξ αὐτῆς ὑπτίος, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ ὁ λίθος ἐν ἔφερε, μὴ τοποθετηθεὶς ἐπὶ τοῦ τοίχου καλῶς, πίπτει καὶ καταπλακῶναι τὸν δυστυχῆ. Πᾶσα ἱατρικὴ περίθαλψις πρὸς βοήθειαν τοῦ παθόντος κτίστου ἀπέβη ματαία καὶ μετὰ ἀγωνίαν ὀλίγων ὥρων ὁ δυστυχῆς ἐξέπνευσε.

Κύριε συντάκτα τοῦ «Εὐξείνου Πόντου».

Προτιθέμενος προσεχῶς νὰ πέμψω πρὸς ἡμᾶς διατριβὴν περὶ τῶν σχολείων τῆς ἡμετέρας κωμοπόλεως, περὶ τῶν νεῶν αὐτῆς καὶ τῶν κτημάτων καὶ προσόδων αὐτῶν, περὶ τῆς ἐμπορικῆς αὐτῆς κινήσεως, περὶ τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς τε τῆς κωμοπόλεως καὶ τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν αὐτῆς ἐλληνικῶν χωρίων, ἀκούμαι σήμερον

εἰς τὸ νὰ γνωστοποιήσω ὑμῖν ὅτι ἔφορος μὲν Ταμίας τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων τῆς κωμοπόλεως ἐξελέγη ἐφέτος ὁ κ. Δαμιανὸς Κουτάλ, ἔχων συνεπικούρους τὸν κ. Ἰωάννην Συμεωνίδην καὶ τὸν κ. Μιχαὴλ Χαραλαμπίδην, ταμίας δὲ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου ἐξελέγη ὁ κ. Ἰωάννης Κυπριανίδης. Ἡ κωμόπολις ἐλπίζει πολλὰ καὶ καλὰ ἐκ τῆς δραστηριότητος τῶν εἰρημένων.

I. X. Γ.

Ἐν Πλατάνοις τῇ 10ῃ Ἰουνίου 1882.

Αἱ ἐνιαύσιοι προφορικαὶ ἐξετάσεις τῶν Ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων Τραπεζοῦντος ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς, 13ης Ἰουνίου ἀρχόμεναι παρατείνονται μέχρι τοῦ τελευταίου Σαββάτου μηνὸς ἱσταμένου (26 Ἰουνίου.) Γίνονται δὲ κατὰ ἀκόλουθον σειράν.

Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων.

Ἰουνίου 13. Κυριακῆ ἀπὸ τῆς 9—12 π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 3—6 μ. μ.

(τουρκιστὶ ἀπὸ τῆς 1—4

καὶ ἀπὸ τῆς 7—10.)

» 14 Δευτέρα ἀπὸ τῆς 7¹/₂ — 12

π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 3—6 μ. μ.

(τουρκ. 11¹/₂—4 καὶ 7—10.)

Κεντρικὸν Παιδαγωγείον καὶ Νηπιαγωγείον.

» 15 Τρίτη ἀπὸ τῆς 7¹/₂ — 12

π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 3—6 μ. μ.

(τουρκ. 11¹/₂ — 4 καὶ 7—10.)

Ἰουν. 16 Τετάρτη ἀπὸ τῆς 7¹/₂ — 12

π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 3—6 μ. μ.

(τουρκ. 11¹/₂ — 4 καὶ 7—10.)

» 17 Πέμπτη ἀπὸ τῆς 7¹/₂ — 12

(τουρκιστὶ 11¹/₂ — 4.)

—

Νηπιαγωγείον Ἐξωτείχων

» 17 Πέμπτη ἀπὸ τῆς 3—6 μ. μ.

(τουρκιστὶ 7—10.)

—

Νηπιαγωγείον Χριστοῦ.

» 18 Παρασκευὴ ἀπὸ τῆς 8—12

π. μ. (τουρκ. 12—4.)

—

Νηπιαγωγείον Δαφροῦντος.

» 18 Παρασκευὴ ἀπὸ τῆς 2¹/₂—6

(τουρκιστὶ 6¹/₂—10.)

—

Φροντιστήριον.

» 20 Κυριακῆ ἀπὸ τῆς 9—12 π. μ.

(τουρκ. 1—4.) καὶ ἀπὸ τῆς

3—5 μ. μ. (7—9 τουρκιστί.)

» 21 Δευτέρα ἀπὸ τῆς 7¹/₂—12

» 22 Τρίτη } π. μ. καὶ ἀπὸ

» 23 Τετάρτη } τῆς 3—6 μ. μ.

» 24 Πέμπτη } (τουρκ. ἀπὸ τῆς

» 25 Παρασκ. } 11¹/₂—4 καὶ ἀπὸ

» 26 Σάββατ. } τῆς 7—10.)

Ἐκ τοῦ Σχολαρχείου.